

12 שנה

למה לך, אוסאמה אל-כסינוני מנסה לטפד בחיך את המסע, לחזור אל העבר? אנתו הולכים קדימה, לא? אסור להיזכר בעבר. איכרת שם יותר מדי חברים, לא? עוזב את העבר.

העברית של אל-כסינוני, קונסול מצריים בתל-אביב, מפתיעה ברמתה. אחרי שלושה וחצי חודשי שרות בישראל הוא מכין כמעט הכל, מתבטא בשטף, ורק פה ושם הוא נוקק לאנגלית. למה לי לחזור לעבר, הוא תמה על הרצון שלי להסתובב שוב בסיני, וסוגר את הרדיו המשרד לו מוסיקה מצרית. הוא גוחן מעלי כרדי להבין את התשובה.

• שרתתי בסיני אחרי המלחמה.

• איפה?

כל מיני מקומות. צומת פארי

קר. בלוזה. ביר תמרה.

כך? אז למה לך לנסוע לשם? זה העבר, לא? צריך לחשוב על העתיד. ובשביל זה אני כאן. בשביל השלום. מצריים, אתה יודע, ער שה הרבה מאוד בשביל השלום.

• אני יודע. מובארכ מתווך בין ישראל לאישי.

הקונסול המצרי מחייך, ועוקב אחרי המכת שלי המכוון על מובארכ. הנשיא המצרי רציני בתוך התמונה, וגם אל-כסינוני מרצין, ומסביר ש"מובארכ עושה הרבה מאוד בשביל ישראל, וגם בשבילך, כאופ אישי".

• וסיני? אפשר להסתובב שם?
אל-כסינוני מביט כי כמו על אדם חסרת-רבות, שלא מבין מתי אומרים לו לא, ואומר

שאספו בכל המידבר, מרביקות אותן לכל עצם נייד, ומביאות, יחד עם גרגירי-החול גם עצבות גדולה שניצחה את כל חיילי השבת. זו היתה סיני, ואולי כסינוני צודק, אבל עכשיו, 12 שנה אחרי שסאדאת ביקר בארץ, כאשר הדגל המצרי מתנופה מעל הבית המסוגר ברחוב באול, אולי זה לא צריך להיות עניינו של איזה קונסול.

בני גאון

בכלל לא התכוונתי להגיע אל הקונסול. כאתי לשגרירות כי במסמ"ס. אירגון המכוניות שתפס מנופול על הנושא, אמרו לי שאי-אפשר להכנס לסיני בלי ויזה, ורק הרצועה המיוזמת של הצהאי, מסונסתה (הילטון) ועד לשארם אישיך פתוחה לתיירים נטולי ויזה. אבל במסמ"ס הנפיקו לי רישיון נהיגה בינלאומי (תשעה שקלים), והכריחו אותי לצרף תמונה. אין לי? נו פרובלם. האיש בפניה יצלם אותי בפולארואיד שלו. 11 שקלים. וביתו-הרכב ליוצאים לחו"ל הם כבר לא עושים, כי נמאס להם.

כל הקיבוצניקים, אמר לי אישי-הביטור חים במסמ"ס. "שמבטחים את צייהרכב של-הם אצל מישהו אחר ובאים הנה רק לביטוח למצריים, שיפנו בבקשה למבטחים הרגילים בשטח. אתה יודע כמה הם מוציאים כשנה על ביטוח רגיל? או בכקשה. אם הם לא מבטחים אצלנו את הכל, הם גם לא יקבלו את זה. וגם אתה לא. סורי."

הדרך חזרה לסיני עוברת ברחוב באול.

הדרך שעברנו פעם באוטובוס צבאי בשלוש שעות לוקחת היום שמונה ימים.

שיחת-פתיחה עם הקונסול המצרי בישראל

יוחן שם-אור

משהו על נספח-העיתונות ועל זה שסיני זה מצריים, ואפשר להסתובב שם בכל מקום. היר שלו נשלחת אל כפתור-הרדיו, כדי להגביר את המוסיקה. מי שלא מבין במילים, הוא ודאי חושב לעצמו, מוכרח לקלוט סימנים ברורים כאלה. אבל הוא מחייך.

ואולי הוא צודק. מה, כאמת, יש להפש כסיני, שמעולם לא אהבנו, וכל יום מחוץ למיזרח היה נראה לנו כמו מתנה. זה היה שרות מלא חול ועולם-מושגים יש זמן ומרחק שכבר לא קיים, ובכלל, תמיד הייתה "הארץ", שממנה היינו יורדים לסיני, ושאליה היינו עולים כימי חמישי, מריחים את ריח הרלק השרוף של מטוסי הבואינג ברפידים, כמו שיער צמא מריח מים, והיינו באמת עדר. שדה-התעופה ברפידים, עד יום הפינוי, היה מוקד בלתי ניתן לשליטה של ברדק, ועל כרטיסי-הטיסה היו נלחמים כמו על החיים עצמם. וכולם טפו. הקצינים כי הם קצינים, ואנשי-הקבע בגלל הכבוד והוותק, והבנות, כי הן בנות, וכל השאר כי הם היו מהמאפיה. ורק הלוסיים נסעו באוטובוסים של אול. אבל ללווחים שיוצאים הכיתה זה באמת לא חשוב איך יוצאים.

מי שלא יצא, ונשאר בשבת הארוכה, בת שלושת הימים, למד להכיר את האל של סיני, פטרון הסופות, שהיו יוצאות מהמחבו שלחן רק כאשר המידבר התרוקן, והיו תוקפות את גדרות-התייל של הנחנות בניירות ובאשפה

מי שלא יצא, ונשאר בשבת הארוכה, בת שלושת הימים, למד להכיר את האל של סיני, פטרון הסופות, שהיו יוצאות מהמחבו שלחן רק כאשר המידבר התרוקן, והיו תוקפות את גדרות-התייל של הנחנות בניירות ובאשפה

הראשית, מתחת לנשר המצרי, יש צוהר שנפ"ת אחרי יזמום. לוקחים ממני את התעודה, ומכניסים אותי פנימה. הקונסול יקבל אותי, אבל עוד מעט. ובניתיים נא להמתין בחדר ההמתנה, ואני ממתין בחדר שגורלו שיעה מטרים ו-20 סנטימטרים רבועים, בדיוק, מעבר לדלת, שפקיד מכווץ טורח כל פעם לקפוץ ולסגור אותה עלי.

ופתאום נכנס המאכער. הוא מדבר איתי כמו שאסיר מדבר עם אסיר אחר בתא-מעצר, ומספר לי שהוא עבד פעם בחברת-נסיעות, ועכשיו הוא עובד עבור כמה חברות-נסיעות, באופן עצמאי, והוא היה כבר 32 פעמים במצריים, ועכשיו הוא כאן בגלל בני גאון.

• מה, וכבר?

כן. הוא רוצה לנסוע למצריים בעוד כמה ימים, אבל הוא רוצה לחזור לישראל, ושוב לנסוע מייד. וזה בלתי-אפשרי. לכל נסיעה של צריך ויזה נפרדת, וכל ויזה זה עניין של שמונה ימים. אז אני כאן כדי לטד את זה.

• הוא לא יכול להרים טלפון?

מה אני יודע אם הוא יכול או לא? אני עושה את העבודה שלי. והוא באמת עושה, כי הפקיד שקופץ על הדלת תח אתה, וקרא לאיש שמסדר לבני גאון ויזה מיוחדת לצאת

לכניסה אחת. רק נהג האוטובוס מקבלים ויזה מיוחדת, המקנה להם אפשרות של שלוש כניסות חודשיים. ואסור לעבור במצריים. לא שיש חשש כזה, אבל ההורעה המצרית הרישמית תלויה על קירות הגשריות, ומת"ר התיירים לכל יתפתו לעבור במצריים, כי זו עבירה שדינה גירוש.

ואפשר ללמוד שהשיגרה של המקום הזה היא כבר שורשית מאוד, ועניינית מאוד, כאי-לו תמיד היה כאן דגל ערבי. ורק דבר אחר לא הצלחתי להבין.

• למה זה לוקח שמונה ימים? מוחמד אלי בסינוני מחייך אלי. "זה מה שאתה שואל? למה זה לוקח שמונה ימים?"

כן.

• כי זו הפרוצדורה.

• אתה מוכן להסביר לי?

ברצינות? בסדר. אנחנו ארץ ענייה, מצ"ריים. אתה יודע כמה אנחנו? 51 מיליון איש. חמישים ואחד מיליון אנשים שצריך להאכיל. אז אין לנו כאן מחשב, ודברים כאלה. ואת כל האישורים אנחנו מקבלים במקאהיר, או מה שאנחנו עושים זה לקחת את הבקשות, לשלוח אותן במטוס לקאהיר, ולחכות לתשובות. וזה לוקח שבוע."

התור בקונסוליה ברח' באול, אשנב לישראלים, אשנב נאחרים

הוא נחמד מאוד, אוסאמה אל-כסינוני (נ.לא. אין לי קשר מיספחתי עם השגריר"). הוא נחד מר, ואת עניין 51 המיליון אנחנו, כנראה, לא תופסים בדיוק. זו אוכלוסיה בסדר-גודל של אנגליה. של ספרד. של איטליה. של גרמניה המערבית. של צרפת. עם ענק, שתרבות התכניה המקומית לא יכולה להשתרש בו. עם כלי-כך גדול מוכרח לבנות לעצמו דרך תיק שור פנימית. האנגלים המציאו את הגימוס, בדיוק בשביל הצורך הזה. הצרפתים את היוהרה, והגרמנים את הצייטונות. המצרים הלכו ככיוון של הנחמדות, והם באמת, על סמך נציגם, אנשים נחמדים מאוד.

אלא שכל זה לא מסביר, בכל זאת, את עניין שמונת הימים, כאשר התיירים-הלא-ישראלים, בתור הצמוד, מקבלים את הוויה מייד. רק כאשר יוצאים החוצה, מבינים את הסיבה. מביטים על דגל הנשר שברחוב באול, ונוכחים שנשרים בודדים מתנהגים כמו רור קים וקנים, כאשר הם לבד-לכד ברחוב באול, שבו נוסדה, סוף סוף, מדינת היהודים.

51 מיליון

ריה לי ברור שגייחת בזק הלך ושוב לסיני ני ירדה מהפרק. אבל גם הצצה על הש"ל לום, כמו שהוא נראה בשגרירות מצריים כי תל-אביב, היא הצצה מסוימת. אפשר ללמוד המון מחצי יום בשגרירות. אפשר ללמוד על שני התורים, לישראלים ולאחרים, על בני גאון, מנכ"ל נור שנוסע לנסיעת-עסקים מעניינת וארוכה במצריים. אפשר לראות את תעשיית הנסיעות שהתפתחה מסביב לשגריר-רות, עם מישרד-הנסיעות שמוכנים לסדר לך הכל, ועם קו-האוטובוס שפועל משם, מת"ר חרה עם קו 100 של אנד. יוצאים 99 בכוקר, ומגיעים בערב לקאהיר.

ואפשר גם לשמוע רשמים מאלה שהיו. יום בהילטון של קאהיר עולה פחות מ-40 דולר. הוויה ניתנת לחודשיים, אבל היא טובה רק